

Sygn. akt VII Pa 109/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

Sędziowie SO Dorota Michalska (spr.)

SO Agnieszka Stachurska

Protokolant Magdalena Wójcicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 października 2018 r. w W.

sprawy z powództwa I. J.

przeciwko (...) Centrum Medycznemu w N.

o nagrodę jubileuszową

na skutek apelacji wniesionej przez obie strony

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 16 kwietnia 2018 r., sygn. akt VI P 276/17

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddala powództwo i zasądza od powoda I. J. na rzecz pozwanego (...) Centrum Medycznego w N. kwotę 2.700,00 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
2. oddala apelację powoda,
3. zasądza od powoda I. J. na rzecz pozwanego (...) Centrum Medycznego w N. kwotę 1.350,00 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

SSO Dorota Michalska SSO Renata Gąsior SSO Agnieszka Stachurska

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2018 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie z powództwa I. J. przeciwko (...) Centrum Medycznemu w N. o nagrodę jubileuszową, zasądził od pozwanego (...) Centrum Medycznego w N. na rzecz powoda I. J. kwotę 13.920,00 złotych (trzynaście tysięcy dziewięćset dwadzieścia złotych) tytułem nagrody jubileuszowej wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty, w pozostałym zakresie oddalił powództwo nie obciążając powoda kosztami procesu.

Powyższy wyrok Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Powód I. J. był zatrudniony w (...) Centrum Medycznym od dnia 11 października 2010 roku do dnia 30 listopada 2016 roku w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku p/o ordynatora Oddziału Chorób Wewnętrznych, za średnim wynagrodzeniem 5 063 zł. Umowa o pracę została rozwiązana przez powoda z zachowaniem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia.

Na dzień rozpoczęcia pracy, tj. na dzień 11 października 2010 roku powód posiadał staż pracy w wymiarze 27 lat 7 miesięcy i 22 dni. Do ww. okresu zaliczono pracę: w okresie 2 listopada 1982 – 30 listopada 1983 roku w Państwowym Szpitalu (...) w W., od 1 grudnia 1983 roku do 30 września 1997 roku w Akademii Medycznej (...) (w tym bezpłatny urlop nie liczący się do staży pracy 26.09.1984 r. – 5.10.1984 roku; 28.08.1986 roku - 25.09.1986 roku nie liczony do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze zgodnie z art.174 § 2 k.p., od dnia 1 października 1997 roku – 30 kwietnia 2008 roku SPZOZ W. ul. (...), w okresie od 1 maja 2008 roku do 31 lipca 2010 roku w Szpitalu (...) w W..

W trakcie zatrudnienia u pozwanego powód osiągnął 30 lat stażu pracy, który przypadał na dzień 19 lutego 2013 roku. W związku z powyższym wystąpił do Dyrekcji o wypłatę nagrody jubileuszowej.

Nagroda jubileuszowa została uregulowana w Regulaminie Wynagrodzenia (...) Centrum Medycznego. Pozwany odmówił wypłaty nagrody jubileuszowej w związku z obowiązującym wówczas § 15 pkt 6 starego Regulaminu Wynagradzania (...) N., który przewidywał możliwość wypłaty nagrody jubileuszowej wyłącznie pracownikowi, który posiadał co najmniej 5 letni staż pracy u pozwanego.

Zmiana Regulaminu Wynagrodzenia nastąpiła na podstawie zarządzenia Dyrektora (...) Centrum Medycznego w N. z dnia 16 marca 2015 roku, z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 2015 roku. Wykreślono zapis § 15 pkt 6 dot. 5 letniego okresu stażu pracy. Wprowadzono także regulację przejściową, zgodnie z którą pracownikowi, który w dniu wejścia w życie nowego Regulaminu ma okres dłuższy niż wymagany do nagrody danego stopnia, a w ciągu 12 miesięcy od tego dnia upływie okres uprawniający do nagrody wyższego stopnia, nagrodę niższego stopnia wypłaca się w pełnej wysokości, a w dniu nabycia prawa do nagrody wyższej – różnicę między kwotą nagrody wyższej, a kwotą nagrody niższej (§ 21 ust 12 Regulaminu). Zgodnie z § 21 ust 1 pkt c Regulaminu po 30 latach pracy pracownikowi przysługuje nagroda jubileuszowa w wysokości 150% miesięcznego wynagrodzenia.

Po przepracowaniu 5 lat, co nastąpiło w dniu 11 października 2016 roku, powód kolejny raz wystąpił o wypłatę należnej nagrody jubileuszowej. Wypłaty ponownie odmówiono już na podstawie nowego Regulaminu.

W dniu 27 lutego 2017 roku zwrócił się z pismem do pozwanego o wypłatę nagrody jubileuszowej pod rygorem skierowania sprawy na drogę sądową. W odpowiedzi na wezwanie do zapłaty z dnia 27 lutego 2017 roku pozwany odmówił wypłaty nagrody jubileuszowej. Podał, że w związku ze zmianą regulacji dotyczącej nagrody jubileuszowej wnioski należało rozpoznać na podstawie art. 21 § 12 Regulaminu. Pozwany podał, że zatem w sytuacji gdy w dniu wejścia w życie regulaminu wynagradzania powód posiadał staż pracy wyższy niż wymagany do uzyskania nagrody niższego stopnia, a jednocześnie do nagrody wyższego stopnia brakowało mu do okresu zatrudnienia mniej niż 12 miesięcy nagroda jubileuszowa nie przysługiwała mu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i aktach osobowych. Autentyczności i treści dołączonych do akt dokumentów żadna ze stron nie kwestionowała, toteż został uznany przez Sąd Rejonowy za pełnowartościowy materiał dowodowy.

W treści rozważań prawnych Sąd I instancji podniósł, że powództwo jako częściowo uzasadnione zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd I instancji przyjął, że w trakcie zatrudnienia u pozwanego, w dniu 19 lutego 2013 roku, powód osiągnął staż pracy 30 lat. Pozwany odmówił mu wypłaty nagrody powołując się na § 15 ust 6 ówczesnego Regulaminu, w myśl którego pracownicy zatrudnieni po dniu wejścia w życie niniejszego Regulaminu nabywają prawo do nagrody po przepracowaniu u pozwanego co najmniej 5 lat. Wobec faktu, że powód nie spełniał tego wymogu w dniu wejścia w życie Regulaminu (pracę rozpoczął w dniu 11 października 2010 roku) pozwany odmówił wypłaty nagrody. Ponownie

powód wystąpił do pozwanego w dniu 19 lutego 2016 roku. W dniu 1 kwietnia 2015 roku wszedł w życie nowy regulamin wynagradzania, który na nowo uregulował zasady wypłacania nagrody jubileuszowej. Pozwany odmówił kolejny raz wypłaty odprawy - tym razem na podstawie § 21 ust 12 - zgodnie z którym pracownikowi, który w dniu wejście w życie Regulaminu Wynagrodzenia, ma okres dłuższy niż wymagany do nagrody danego stopnia, a w ciągu 12 miesięcy od tego dnia upływnie okres uprawniający go do nagrody wyższego stopnia, nagrodę niższą wypłaca się w pełnej wysokości, a w dniu nabycia prawa do nagrody wyższej – różnicę między kwotą nagrody wyższej, a kwotą nagrody niższej.

Z ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy wynikało, że powód nie nabył jeszcze prawa do nagrody jubileuszowej za 35 lat pracy i nabyłby je dopiero 19 lutego 2018 roku, a więc ewidentnie do powoda przepis § 21 ust 12 nie miał zastosowania. Pozwany zatem bezpodstawnie odmówił mu prawa do wypłaty nagrody za 30 lat pracy. Sąd uznał, że do powoda zastosowanie znajdował i znajduje § 21 ust 1 pkt c nowego regulaminu, w myśl którego za długoletnią pracę pracownikowi, który przepracował 20 lat i więcej lat pracy przysługuje nagroda jubileuszowa w wysokości 150% miesięcznego wynagrodzenia po 30 latach pracy (a faktycznie nie miał uprawnień do nagrody z tytułu 35 letniego stażu pracy, bo jeszcze tej nagrody nie nabył do czasu zakończenia stosunku pracy).

Zgodnie z art. 9 § 1 k.p. źródłami prawa pracy są kodeks pracy, przepisy innych ustaw i aktów wykonawczych, określające prawa i obowiązki pracowników i pracodawców, a także postanowienia układów zbiorowych pracy i innych opartych na ustawie porozumień zbiorowych, regulaminów i statutów określających prawa i obowiązki stron stosunku pracy. W przypadku braku zawarcia układu zbiorowego warunki wynagradzania za pracę i przyznawania innych świadczeń związanych z pracą ustala pracodawca w regulaminie wynagradzania. Nagroda jubileuszowa jest świadczeniem fakultatywnym. Mimo, że kodeks pracy nie reguluje prawa do nagrody jubileuszowej, to pozwany prawo do niej ustalił w wewnętrznie obowiązującym akcie, tj. Regulaminie Wynagradzania. W ocenie Sądu I instancji nie było podstaw, by pozbawiać powoda prawa do nagrody jubileuszowej - skoro wszedł w życie Regulamin, który przyznawał prawo do nagrody jubileuszowej za 30 lat pracy, a powód na dzień złożenia wniosku spełniał te warunki.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy zasądził na rzecz powoda nagrodę jubileuszową w kwocie 13.920,00 zł wyliczonej na dzień wejścia w życie Regulaminu Wynagrodzenia - tj. 1 kwietnia 2015 roku. Sposobu wyliczenia przez pozwanego ww. kwoty powód nie kwestionował, wnosząc jedynie o zasądzenie kwoty wyższej według wyliczeń na dzień 19 lutego 2013 roku - tj. na dzień nabycia prawa do nagrody. Sąd I instancji uznał brak podstaw do zasądzenia odprawy w dochodzonej przez powoda kwoty i dlatego ponad kwotę 13.920 zł powództwo oddalił. Z uwagi na fakt, że pozwany pozostawał w zwłoce z wypłatą świadczenia po dniu 1 kwietnia 2015 roku zasądzone odsetki ustawowe od dnia 2 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., nie obciążając powoda kosztami procesu. Sposób skorzystania z przepisu art. 102 k.p.c. jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym sądu orzekającego i do jego oceny należy przesądzenie, czy wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek, który uzasadnia odstępstwo, a jeśli tak, to w jakim zakresie, od generalnej zasady obciążenia kosztami procesu strony przegrywającej spór. Ustalenie, czy w danych okolicznościach zachodzą „wypadki szczególnie uzasadnione”, ustawodawca pozostawia swobodnej ocenie sądu, która następuje niezależnie od przyznanego zwolnienia od kosztów sądowych (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie, I ACa 2058/14, LEX nr 1820933). Zastosowanie przez sąd art. 102 k.p.c. powinno być oceniane w całokształcie okoliczności, które by uzasadniały odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Do kręgu tych okoliczności należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i fakty leżące na zewnątrz procesu, zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego (sytuacji życiowej). Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 30 lipca 2015 roku, I ACa 279/15, LEX nr 1950637). Sąd I instancji biorąc pod uwagę fakty związane z przebiegiem procesu, a także fakt, iż powodowi przysługiwało prawo do nagrody jubileuszowej nie obciążył powoda kosztami procesu w oddalonej części.

Powód wniósł apelację zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie w części pkt 2 wyroku. W związku z powyższym I. J. wniósł o zasądzenie na jego rzecz dodatkowo

kwoty 9 166,92 zł wraz z odsetkami i nie obciążanie go kosztami procesu instancji odwoławczej. W uzasadnieniu skarżący wskazał, że nagroda jubileuszowa powinna zostać wyliczona na dzień uzyskania do nie prawa tj. dzień 19 lutego 2013 roku, gdyż nowy Regulamin Wynagradzania umożliwił jedynie przyznanie mu nagrody, nie określał natomiast dnia na który powinna być ona wyliczona. (apelacja powoda – k. 101 a.s.)

Strona pozwana wniosła apelację od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie zaskarżając go w całości.

Postanowieniem z dnia 7 czerwca 2018 roku Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił apelację pozwanego w części w zakresie zaskarżenia pkt 2 wyroku z dnia 16 kwietnia 2018 roku, ponieważ w tym zakresie wyrok był korzystny dla pozwanego, a zatem nie miał on interesu prawnego w jego zaskarżeniu. (postanowienie z dnia 7 czerwca 2018r. –k. 118 a.s.)

Wobec powyższego Sąd Okręgowy rozpatrzy apelację jedynie w zakresie pkt 1 i pkt 3 zaskarżonego wyroku.

Pozwany pracodawca wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego tj:

art. 3 k.c. w zw. z art. 300 k.p. w zw. z art. 9 § 1 k.p. przez ich niezastosowanie i w konsekwencji przyjęcie, że powodowi przysługuje prawo do nagrody jubileuszowej na podstawie § 21 ust. 1 lit. c) Regulaminu Wynagradzania, który wszedł w życie 1 kwietnia 2015 roku, podczas gdy prawo do nagrody jubileuszowej na zasadach określonych w tym Regulaminie nabywają ci pracownicy pozwanego, co do których zdarzenie o prawnej doniosłości, jakim jest osiągnięcie wymaganego stażu pracy, nastąpiło po tej dacie, co w przypadku powoda nie miało miejsca, gdyż wymagany staż pracy do nagrody jubileuszowej po 30 latach pracy powód osiągnął przed dniem 1 kwietnia 2015 roku i zastosowanie do powoda miały postanowienia poprzednio obowiązującego regulaminu wynagradzania.

Ponadto pozwany zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie art. 233 k.p.c. polegające na niedokonaniu wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego i dowolną ocenę, pozostającą w sprzeczności z postanowieniami regulaminów wynagradzania, poprzez uznanie, że powodowi przysługuje nagroda jubileuszowa w wysokości 150% miesięcznego wynagrodzenia po 30 latach pracy, oraz naruszenie art. 102 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nie obciążenie powoda kosztami postępowania w sprawie, mimo, że nie istniały szczególnie uzasadnione wypadki aby powoda kosztami nie obciążać, a jego sytuacja majątkowa potwierdzała, że jest on w stanie ponieść koszty procesu i koszty zastępstwa procesowego z uwagi na częściowe przegranie procesu.

W związku z powyższym pozwany wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez oddalenie powództwa, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, za obie instancje. Ewentualnie, na wypadek uznania przez Sąd, że zachodzi konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości lub, że Sąd I instancji nie rozpoznał istoty sprawy oraz na wypadek nieuwzględnienia wniosku z punktu 1 wniosł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu jako sądowi pierwszej instancji pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach procesu za obie instancje, o których zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego, wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W treści uzasadnienia apelacji pozwany przedstawił argumentację na poparcie swoich twierdzeń.(apelacja pozwanego k. 108 - 114 a.s.)

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, że apelacja pozwanego zasługiwała na uwzględnienie w całości. Natomiast, apelacja powoda w świetle ustaleń dokonanych przez Sąd Okręgowy, nie mogła zostać uwzględniona.

Wskazać przy tym należy, że Sąd Okręgowy w przeważającej części podzielił ocenę materiału dowodowego i ustalenia stanu faktycznego dokonane przez Sąd Rejonowy. Zaznaczenia wymaga również, że Sąd I instancji w wyczerpujący

sposób przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, dążąc do wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy, wyprowadził jednak odmienne wnioski z ustalonego stanu faktycznego, skutkujące uznaniem, że powodowi nie przysługiwała nagroda jubileuszowa w wysokości 150% miesięcznego wynagrodzenia po 30 latach pracy.

Powyższe spowodowało konieczność przeprowadzenia przez Sąd Odwoławczy ponownej subsumcji prawnej, w której wyniku orzeczenie Sądu I instancji należało zmienić.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że powód rozpoczął pracę u pozwanego w dniu 11 października 2010 roku, trakcie zatrudnienia u pozwanego powód osiągnął 30-letni staż pracy, co nastąpiło w dniu 19 lutego 2013 roku.

Prawo do nagrody jubileuszowej zostało uregulowane wówczas w Regulaminie Wynagradzania z dnia 2004 roku § 15 pkt 6 starego Regulaminu Wynagradzania (...) N., który przewidywał możliwość przyznania nagrody jubileuszowej wyłącznie pracownikowi, który posiadał co najmniej 5 letni stażu pracy u pozwanego.

Powód na dzień osiągnięcia 30 - letniego stażu pracy tj. w dniu 19 lutego 2013 roku nie spełniał warunków umożliwiających przyznanie mu nagrody jubileuszowej zgodnie z § 15 pkt 6 starego Regulaminu Wynagradzania (...) N. z 2004 roku, ponieważ jego staż pracy u pracodawcy (...) Centrum Medycznego w N. wynosił tego dnia 2 lata i 5 miesięcy. Mając powyższe na uwadze pracodawca odmówił mu wypłaty nagrody jubileuszowej.

W dniu 1 kwietnia 2015 roku u pozwanego został wprowadzony nowy Regulamin Wynagradzania (dalej: „Regulamin Wynagradzania z 2015 r.”). W odniesieniu do nagrody jubileuszowej wyeliminowano wówczas zapis wymagający od pracownika 5 - letniego stażu pracy dla nabycia nagrody jubileuszowej.

Zgodnie z § 30 ust. 5 Regulaminu Wynagradzania z 2015 r., z dniem wejścia w życie niniejszego Regulaminu traci moc i przestaje obowiązywać Regulamin Wynagradzania (...) Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej w N., wprowadzony zarządzeniem Dyrektora (...) w (...) z 2004 roku wraz z późniejszymi zmianami, dokonanymi na podstawie aneksów do Regulaminu i zarządzeń Dyrektora (...). Regulamin nie regulował kwestii intertemporalnych. Zawierał natomiast regulację, zgodnie z którą pracownikowi, który w dniu wejścia w życie Regulaminu Wynagradzania, ma okres dłuższy niż wymagany do nagrody do danego stopnia, a w ciągu 12 miesięcy od tego dnia upływie okres uprawniający go do nagrody wyższego stopnia, nagrodę niższą wypłaca się w pełnej wysokości, a w dniu nabycia prawa do nagrody wyższej - różnicę między kwotą nagrody wyższej, a kwotą nagrody niższej (§21 pkt 12 Regulaminu). Powód prawo do nagrody jubileuszowej za 35 lat pracy nabyłby dopiero 19 lutego 2018 roku, a tym samym regulacja przewidziana w tym przepisie również nie miała do niego zastosowania.

Sąd Okręgowy zważył, że uprawnienia płacowe pracowników są regulowane przez obowiązujące przepisy prawa powszechnego, przepisy układów zbiorowych pracy oraz innych aktów należących w myśl art. 9 § 1 k.p. do źródeł prawa pracy. W świetle art. 77¹ i art. 77² k.p. dla ogółu pracowników głównym źródłem regulacji kwestii płacowych są układy zbiorowe pracy i regulaminy wynagradzania. Według ogólnego rozumienia, regulaminy uznawane są za akty zakładowe o charakterze ponadindywidualnym wydawane przez pracodawcę, niekiedy przy współdziałaniu podmiotów reprezentujących pracowników. W tym ujęciu regulamin wynagradzania, zgodnie z art. 9 § 1 k.p. jest źródłem prawa pracy, a uprawnienia w nim zadekretowane mają charakter roszczeniowy, pod warunkiem, że są wystarczająco skonkretyzowane.

Sąd Okręgowy miał na uwadze, że kodeks pracy nie reguluje gratyfikacji jaką jest nagroda jubileuszowa. Nie jest to wciąż uprawnienie powszechne. Ze swojej istoty gratyfikacja jubileuszowa przysługuje za wieloletnią pracę. Oznacza to, że w zależności od uregulowania warunków nabycia do niej prawa w przepisach zakładowych może ona przysługiwać wyłącznie za zakładowy staż pracy, a więc z wyłączeniem okresów zatrudnienia u innych pracodawców, albo też z uwzględnieniem okresów innego (poprzedniego) zatrudnienia. Nagroda jubileuszowa przysługuje zatem

z tytułu obiektywnie osiągniętego przez pracownika stażu pracy, a nie z tytułu możliwości wykazania tego stażu wyłącznie przy pomocy wymaganego przez pracodawcę dokumentu. Inaczej mówiąc, powstanie prawa do nagrody jubileuszowej łączy się z posiadaniem przez pracownika określonego okresu zatrudnienia (tylko zakładowego lub również pozazakładowego), a nie z legitymowaniem się konkretnym dokumentem potwierdzającym ten okres (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2018 r. II PK 110/17; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2002 r., I PKN 820/00, Prawo Pracy 2002 nr 7-8, s. 49). W większości przypadków jest ona fakultatywna, uregulowana zwykle przez układ zbiorowy pracy bądź regulamin wynagradzania, jak miało to miejsce w rozpatrywanej sprawie.

Sąd Okręgowy podzielił zarzut apelacji pozwanego wskazujący na konieczność zastosowania w niniejszej sprawie art. 3 k.c. w zw. z art. 300 k.p. w zw. z art. 9 § 1 k.p.

Według art. 3 k.c. ustawa nie ma mocy wstecznej, chyba że to wynika z jej brzmienia lub celu. Odpowiednie stosowanie art. 3 k.c. na gruncie prawa pracy oznaczać może uwzględnienie zasady wynikającej z tego przepisu także w odniesieniu do szczególnych źródeł prawa pracy (art. 9 § 1 k.p.). Jeżeli zmiana stanu prawnego następuje w czasie trwania stosunku pracy, wówczas pojawia się problem intertemporalny. Konsekwencją zmiany stanu prawnego w czasie trwania stosunku pracy jest to, że nowe przepisy są wiążące dla stron stosunku pracy od chwili ich wejścia w życie (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 1989 r., III PZP 33/89, OSNC 1990 nr 7-8, poz. 94).

Zasada nieretroakcji oznacza, że nowego prawa nie stosuje się do oceny zdarzeń prawnych i ich skutków, jeżeli miały one miejsce i skończyły się przed wejściem w życie nowego prawa. Kodeks pracy nie reguluje problematyki działania lub niedziałania wstecz przepisów prawnych, stąd też na podstawie art. 300 k.p. do tej sytuacji ma odpowiednie zastosowanie art. 3 k.c.

Sąd Okręgowy podzielił powszechnie obowiązujące stanowisko judykatury, zgodnie z którym regulamin wynagradzania (art. 77² k.p.) jest aktem normatywnym (art. 9 k.p.) i do jego interpretacji należy wykorzystywać metody interpretacji (wykładni) aktów normatywnych. Natomiast gdy w procesie interpretacji zapisów regulaminu wynagradzania zawiodą metody wykładni właściwe dla aktów prawnych, sąd może, na podstawie art. 65 k.c. w związku z art. 300 k.p., stosować posiłkowo zasady wykładni oświadczeń woli stron czynności prawnych (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2017 r. II PK 11/16).

Zgodnie z zasadami określonymi w obowiązującym u pracodawcy Regulaminem Wynagradzania z 2015 roku, który wszedł w życie 1 kwietnia 2015 roku prawo do nagrody jubileuszowej nabywają ci pracownicy, co do których zdarzenie o prawnej doniosłości, jakim jest osiągnięcie wymaganego stażu pracy, nastąpiło po tej dacie. W konsekwencji powód nie spełnił przesłanek przyznania prawa do dochodzonej nagrody jubileuszowej za 30 lat pracy na podstawie Regulaminu Wynagradzania z 2015 roku, ponieważ konieczny staż zatrudnienia osiągnął pod rządami poprzedniego Regulaminu Wynagradzania z 2004 roku, tj. w dniu 19 lutego 2013 roku. Tak więc na mocy obowiązującego u pracodawcy Regulaminu Wynagradzania z 2015 roku pracodawca nie przewidywał przyznania nagrody jubileuszowej za 30 lat pracy na mocy poprzednio obowiązującego Regulaminu Wynagradzania z 2004 roku, ponieważ w § 30 ust. 5 Regulaminu Wynagradzania z 2015 roku, z dniem wejścia w życie niniejszego Regulaminu stracił moc i przestał obowiązywać Regulamin Wynagradzania (...) Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej w N., wprowadzony zarządzeniem Dyrektora (...) w (...) z 2004 roku wraz z późniejszymi zmianami, dokonany na podstawie aneksów do Regulaminu i zarządzeń Dyrektora (...).

Mając na uwadze powyższe, należy podkreślić, że gratyfikacja jubileuszowa jest świadczeniem fakultatywnym i przepisy płacowe mogą kształtować do niej prawo w sposób samodzielny i swobodny z tego względu, że jej funkcją jest nagradzanie pracy u tego pracodawcy, u którego została przewidziana i u którego pracownik nabył do niej prawo (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2002 r., I PKN 820/00, LEX nr 54212). Nie można jednak tracić z pola widzenia okoliczności, że ze swojej istoty gratyfikacja jubileuszowa przysługuje za wieloletnią pracę. Oznacza to, że w zależności od uregulowania warunków nabycia do niej prawa w przepisach zakładowych może ona przysługiwać wyłącznie za zakładowy staż pracy, a więc z wyłączeniem okresów zatrudnienia u innych pracodawców,

albo też z uwzględnieniem okresów innego (poprzedniego) zatrudnienia. Nagroda jubileuszowa przysługuje zatem z tytułu obiektywnie osiągniętego przez pracownika stażu pracy, a nie z tytułu możliwości wykazania tego stażu wyłącznie przy pomocy wymaganego przez pracodawcę dokumentu. Inaczej mówiąc, powstanie prawa do nagrody jubileuszowej łączy się z posiadaniem przez pracownika określonego okresu zatrudnienia (tylko zakładowego lub również pozazakładowego), a nie z legitymowaniem się konkretnym dokumentem potwierdzającym ten okres.

Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy zważył, że zgodnie z zasadami określonymi w obowiązującym u pracodawcy Regulaminem Wynagradzania z 2015 roku, który wszedł w życie 1 kwietnia 2015 roku prawo do nagrody jubileuszowej nabywają ci pracownicy, co do których zdarzenie o prawnej doniosłości, jakim jest osiągnięcie wymaganego stażu pracy, nastąpiło po tej dacie. Natomiast w przypadku powoda 30 - letni stażu pracy osiągnął w dniu 19 lutego 2013 roku, a więc przed datą 1 kwietnia 2015 roku, a tym samym nie nabył on prawa do nagrody jubileuszowej. Co więcej, obowiązujący od 2015 roku Regulamin Wynagradzania zawierał regulację przejściową, zgodnie z którą pracownikowi, który w dniu wejścia w życie Regulaminu Wynagradzania, ma okres dłuższy niż wymagany do nagrody do danego stopnia, a w ciągu 12 miesięcy od tego dnia upłynie okres uprawniający go do nagrody wyższego stopnia, nagrodę niższą wypłaca się w pełnej wysokości, a w dniu nabycia prawa do nagrody wyższej - różnicę między kwotą nagrody wyższej, a kwotą nagrody niższej (§21 pkt 12 Regulaminu). Powód prawo do nagrody jubileuszowej za 35 lat pracy nabyłby dopiero 19 lutego 2018 roku, zatem nie nabył też prawa do nagrody również za 35 lat pracy zgodnie z brzmieniem obowiązującego u pracodawcy Regulaminu Wynagradzania.

Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w zakresie zasadności przyznania powodowi prawa do nagrody jubileuszowej, przy uwzględnieniu dokonanej własnej oceny dowodów, Sąd Okręgowy doszedł do odmiennych wniosków niż Sąd Rejonowy. I. J. nie nabył prawa do wypłaty nagrody jubileuszowej za 30 lat pracy ani w okresie obowiązywania Regulaminu Wynagradzania z 2004 roku, ani w czasie obowiązywania Regulaminu Wynagradzania z 2015 roku. Sąd odwoławczy ustalił, że zgodnie z zasadami określonymi w obowiązującym u pracodawcy Regulaminem Wynagradzania z 2015 roku, który wszedł w życie 1 kwietnia 2015 roku prawo do nagrody jubileuszowej nabywają ci pracownicy, przez których osiągnięcie wymaganego stażu pracy, nastąpiło po dacie 1 kwietnia 2015 roku. Powód nie spełniał zatem przesłanki warunkującej przyznanie mu nagrody jubileuszowej za 30 lat pracy, ponieważ jak już wcześniej ustalono 30 - letni stażu pracy osiągnął w dniu 19 lutego 2013 roku.

Sąd odwoławczy mając na względzie powyższe uwzględnił zarzut pozwanego dotyczący naruszenia art. 233 k.p.c. poprzez niedokonanie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i jego dowolną ocenę przez Sąd I instancji, która pozostawała w sprzeczności z postanowieniami Regulaminów Wynagradzania obowiązujących u pozwanego w całym okresie zatrudnienia powoda.

Sąd Okręgowy stwierdził również, że w toku postępowania przed Sądem Rejonowym nie doszło do nieważności postępowania, a Sąd Rejonowy rozpoznał istotę sprawy (art. 386 § 2 i 4 k.p.c.). Nie zachodzą więc, badane z urzędu przez Sąd Okręgowy, przesłanki powodujące konieczność uchylecia zaskarżonego orzeczenia.

W związku z powyższym Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok, w ten sposób, że w pkt 1 oddalił powództwo i zasądził od I. J. na rzecz pozwanego (...) Centrum Medycznego w N. na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. kwotę 2.700,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustaloną zgodnie z § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą.

Sąd II instancji nie podzielił stanowiska Sądu I instancji w zakresie zastosowania art. 102 k.p.c. w przedmiotowej sprawie, bowiem jak wynika z protokołu rozprawy z dnia 16 kwietnia 2018 roku (k. 87 verte a.s.), powód jest w stanie ponieść koszty procesu bez uszczerbku w utrzymaniu siebie i rodziny. I. J. osiąga miesięczne dochody w wysokości 5 000 zł netto, posiada dom o powierzchni 220 m², oszczędności w wysokości 400 000 zł, a gospodarstwo domowe prowadzi wspólnie z żoną, natomiast ich miesięczne wydatki stanowią około 3 000 zł – 4 000 zł. Mając na względzie bardzo dobrą sytuację finansową powoda Sąd Okręgowy uznał, że w niniejszym przypadku uzasadnionym

jest zastosowanie art. 98 k.p.c. i obciążenie powoda kosztami zarówno pierwszej jak i drugiej instancji jako stronę przygrywającą sprawę w całości.

W świetle poczynionych ustaleń Sądu Okręgowego apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie, ponieważ wnosił o zasądzenie dodatkowej kwoty 9 166,92 zł tytułem nagrody jubileuszowej, która stanowiłaby różnicę między kwotą zasądzoną a kwotą należną, gdyż dotyczy wysokości nagrody jubileuszowej zasądzonej w wadliwym orzeczeniu, natomiast zgodnie z powyższym to roszczenie nie zostało uwzględnione. Wobec tego w pkt 2 wyroku Sąd oddalił apelację powoda uznając ją za niezasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd Okręgowy orzekł w punkcie 3 sentencji stosownie do wyniku postępowania apelacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z

§ 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804).

SSO Dorota Michalska (spr.) SSO Renata Gąsior SSO Agnieszka Stachurska

ZARZĄDZENIE

(...)

SSO Dorota Michalska